

Sny-li spěwał,
Bilnje džěłal,
Strowja cze
Sswójbny statot,
A twój šwjatot
Sradny je.

Sa staw spróznj
Napoju móznj
Lubosć ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšes spať měrnj
Čerštwosć da.

Njeh ty spěwałš,
Sswěrnje džěłáš
Wšědne dnj;
Džeň pať šwjatj,
Duschi dath,
Wotpoczń ty.

S njebeš mana
Njeh czi kmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšew cze!

F.

Szerbiske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščejezni w Budušcinje a je tam ja šchwórtlětnu pšedplatu 40 np. dostacž.

Sswjedžen semrjetnj.

2. Kor. 5, 1—10.

Šhto šliczi nam naša kšesćizianška wěra
ja naše wumrjecze?

Na tole wažne praschenje chze nam to horjetach
pišane błowo Bože polne, směrowaze, wošbožaze wotmol-
wjenje dacž. Wołnu wěstosć teho, šhtož ja naše
wumrjecze wjedzecz a po našim wumrjeczu doczořacž
mamy, šliczi nam naša kšesćizianška wěra a jeniczy
našha wěra! Njewěrjazy šwět wšchaf to přeje a ma
kšesćizianow jako šonacžkow, kotřiz to ja wěste a wažne
maja, šhtož cžłowjek widzecz a blyšhecž a š rukomaj
mařacž njemóže. A khablazj dwělowať by rady wěstosć
ja žiwjenje a wumrjecze mēł, ale wot wěstika cžłowškich
njewobštajnych myšlow a wuczbow cžerjenu a wabjenu je
kaž khablaza ščina, a kaž mórška žolma wot wětra honjena
a mjetana. Ale wěrjazy kšesćizian w šbóžnej wěstosći
šwojeje wěry spěwa, špominajo na šwoje a šwojich lubnych
wumrjecze: Šak šbóžny šym, hdyž wotpoczuju, mój Jesu,
w twojej lubosći! Wón nješe w rukomaj a we wutrobje
Bože pišmo, tónle njebeški list šwojeho Wótza ja
cžłowške džěczi, w kotrymž namaka šwětlo na šwojim
pučzu, tež na pučzu wumrjecza, w kotrymž Bóh Wótz
šwoju lubosć a dobrotu tym, kotřiz jeho šo boja a jeho
lubuja, tyšazkrócžnje šawěšćuje a šašgluje. Š kajkim
šyglom? Ša krej a prawdosć Šhryštusa je tón cžerwjenu
šygel, je moja drašta dostojna; š tej pšed Bohom ja
wobštacž chzu, hdyž do njebjaj nutz počahnu. Šbóžnych-

cžinjazu wěstosć ja žiwjenje a wumrjecze mamy we wěry
do Jesom Šhryšta. Šeho pšichod do cžěla, jeho błowo,
jeho křodjenje, jeho cžerpjenje, wumrjecze, horjestacze a
š njebjušpicze — wšchitko, wšchitko twoje dla, šo by
wjedžal, š wotkal šy a hdyž pónđezš, hdyž je twój wótžny
kraj a dom a šak dyrbišch šwojeho powołanja dostojny
křodžicž, šo by junu w Šhryštuku wumrjel a š nim wšcho
herbowal. Še-li šo wušnajesh: Ša šałožu šo žyle na
Šhryšta drohu krej, dha móžesh tež wěšće a wješele
spěwacz: Šam, w tamnym rjanym mēšće mój džěl a
herbstwo je. Š Božemu pišmu pať a š Jesuřowemu
błowu pšchindže šwědcenje šwjateho Ducha w naš, kiž
naš do wšcheje wěrnosće a wěstosće wodži. Njewěrjazy
šwět škorži: Ša šym žiwy a njewēm, š cžemu; ja wumru
a njewēm, hdy; ja počahnu prjecž a njewēm, hdyž, —
šak šrudne je moje wumrjecze. Wěrjazy kšesćizian je
wěšty a rjetnje: Ša derje wēm, komu a š cžemu šym
žiwy, ja derje wēm, hdy wumru, mjenujzy hdyž je
Šnjeřowy cžaf a Boža šchtunda; ja derje wēm, hdyž
pónđu: dom š mojemu Šnjeřej a š mojim dořonjanym
lubym, — šak šbóžne je moje wumrjecze! Šaj, se
šwjatym šawołom prajimy we wěry: Ša wēm, šo po
tutym šachodnym cžěle pšekrařnjene cžělo, po drašće
hubjenstwa draštu Šhryštusoweje prawdosće a krařnosće
dořtanu, ja wēm, šo wumrjecze budže moje dořycze.
Šalleluja!

Šbóžnu wěstosć mamy w našej kšesćizianškej
wěry ja wumrjecze a šbóžny trošcht. Wot hłubokého
žedženja, wobčežnosće, tyšnosće a šmjertnych štróželow

rěči swjaty Pawol. To je wón wščitko a husto faczuwał pschi wumrjeczu lubnych sobupodrůžnikow, sobudželaczerjow, sobuwojowarjow a spominajo na swoje wumrjecze. A tola piša: my smy dobreje nadžije, my smy stroschtui. Zórko wšcheho troschta w žedženju a w tšchnosći je a wostanje jemu wěra do teho Anjesa. S nim je psches wěru tak nutnje sjenoczeny we wješelu a srudobje, w žiwjenju a wumrjeczu, so stroschtuje wě, so wšchitke wězy wěrjazym k lěpschemu služicž dyrbya. Tutón Boži troscht jeho tak pošylujuje, so wšchitko chze, sčtož jeho Anjes chze, so Boža wola je tež jeho wola. Zyle wěšće, Pawol je najwjetšchi Boži wotročž mjes Božimi mužemi noweho santonja a knadž zyleho Božeho pišma, wón je wjazy dželak, hacž wšchitzy druhy Jesuŝowi wuczomnizy. Chzešch ty sčonicž, cžeho dla? Teho dla, dofelž je we wěrje sčednocžil najhorzysche žedženje, dom pschincž a pola Khrystuŝa byčž, a najwjetšchu semsku swěru w Anjesowym džele, dofelž běsche se swojej džaknej horjazej lubosću sa Jesuŝa hižo w njebjesach a dofelž w tutej lubosći wšchitke swoje mozy trjebasche, kóždu sčladnosć nałożowasche, kóždu sčtundu wufupowasche, druhe wutrobny swojemu Anjesej dobyčž. Glieserowe stajne žedženje: Pusčezče mje, so bych ja k mojemu Anjesej czahnył, a tamne: Ja dyrbyu dželacž, sa Jesuŝa dželacž, dóniž je džej — to je Pawolowe žohnowane žiwjenje a jeho sbóžne wumrjecze!

Szwjeden semrjetnych! Dopomnjecze na naschich lubnych morwuch, spominanje na nasche wumrjecze! O, tak wjele Božeho troschta trjebamy, spominajo na hórke dželenje, na wutrobny, kotrež na semi wjazy nasche nješju, na wócžka, do kotrychž wjazy hladacž njemóžemy, na ruki, požohnowane swěrne ruki, nětko smne w smjertnym spanju! Šak wjele hnadneho troschta trjebamy, spominajo na nasche wumrjecze, spominajo na stare sańdžene zyrkwine lěto — a na naschu nješwěru, na nasche sčakomdženja, na nasche hrěchi! Sčto sčiczi nam troscht? Sčto směruje rozrudženu wutrobu a tšchne swědomnje? Zórko wšcheho troschta pytaj tam, hdžež tež je jón tón namakał, kiž je bolostnje sčychował: Ja hubjeny człowjek, sčto chze mje wumóz wot cžela teje smjercze, a kiž je stroschtuje spěwał: Khrystuŝ je moje žiwjenje a wumrjecze je moje dobyče! Pytaj jón tam, hdžež na Taborje wěczneho pschekrašnenja twój wumóžnik cze troschtuje: Ja smy živy a wy budžezče tež živi, hdžež je we wěcznym swětle naschich lubnych wěrjazych, kotřiž su w nim wužnyli, sčromadžil a hdžež chze po malej křwilzy we wěcznych wobudlenjach sbóžne wěczne sašowidženje tym swojim wobradžicž. Njedžela semrjetnych! Sčto nam předuja lube rowy a hórki sańdženeho lěta, sańdženyh lět? Tele křiče a pomniki, tele wězzy a róže, tuczi žarowazy a jich kulisy, sčto nam a druhim praja? Hlób žarowanja a plakanja, hlób sawostajenyh, wosnyroczenych a wopušczenyh křyschiny; ale jašnišcho a móžnišcho spěwa hlób Božeho troschta, kaž sčkowroncž nad nalětnymi polemi: Ja wěm, so mój wumóžnik živy je, ja wěm, so moji lubi doma su, so moje wumrjecze mje wjedže dom! Halleluja!

Se słowami napominanja skónczi so nascha epistola a s tym naš dopomina, so dyrbi nam nascha křesćijanska wěra sčiczič stajne swjate napominanje w Anjesowej službje. Sa tym stejimy, so bychmy so jemu spodobali. Wy džeczi Bože w zusbje, prózujecze so, so bysčezče swojemu Wótcej a Anjesej, swojemu drohemu křesćijan-

skemu mjenu, swojej wěcznej domišnje cžescž činili. Wy dželaczerjo Jesuŝowi, swjatoł so bliži, dželajecze; pschetož Anjes je psched wrotami. Wy wojowarjo a bėdžerjo, wostancze swěrni hacž do kónza, dobyče je wasche, swěrnym chze nasch Anjes kónu žiwjenja dacž. Bórsh knadž dyrbimy so wšchitzy, bjes wumfacza, sjewicž psched sudnym stolom Khrystuŝowym. Šral a proschec, bohaty a křudy, mudry a njewuczenny, wyšoki a niški, swjaty a hrěschnik, wšchitzy, wšchitzy dyrbya so sjewicž. A wšchitko budže sjawne a jašne a nicžo njewostanje njesnate a potajene! Budžmy mudri, wachujmy, pschihotujmy so na swoje wumrjecze, na sbóžne wumrjecze!

O swjata sbóžna wěra! Džak a křwalba tebi, Abba, luby Wótce, cžescž a modlenje tebi, Jesuŝo, ty pschewinjerjo smjercze, a wěczne džakowanje tebi, swjaty Ducho, so stejw we wěrje! Pomhaj mi, Anježe, so by džej a lěpje mi byla moja wěra sbóžna wěstosć, sbóžny troscht a swjata móž w twojej službje a dopjelni hnadnje moju wěrjazu proštwu: Mój Božo, daj psches Khrysta krej, so w smjerczi so mnu derje stej! Šamjen.

W. we W.

Na holczynny row.

Wichor róžu roslama,
Róžu w czichim hajku;
Wichipóšla Bóh jandžela,
Měcz chze kwětku tajlu.

Před' hacž róža sčezě tu,
Wichor ju žnó sčemi;
Hrěch so dótknecž nješmě ju,
Duž ju Bóh wja semi.

Wótce, ky ju pschekadžil
Do Edeny šebi,
Szy ju wulzy wobhnadžil,
Duž nětk kčezje tebi.

Mje tež pschekadž s hubjenstwa
Do sčrodny swojej;
Daj mi kłódke wonjenja
A wěcznej cžesczi twojej.

S. Bróška.

Pucžowanje po Božim pišmje

abo

šajle myšle nadendžech, Bože słowo cžitajo.

Podawa swěrnny cžitar „Pomhaj Bóh-a“.

1. knihi Móššajowe, 46. staw.

(Pofracžowanje.)

I. 1—7. Šrael sčastanje na pucžu do Egyptowskeje w Bersabje, so by Bohu swojich wótzow rěczny wopor woprował. Bóh sjewi so jemu w nóžnym widženju, a Šakub cžehnje dale.

1. Šrael wupucžujzy s Hebrona, hdžež běsche, wrócžiwšchi so s Mesopotamskeje, dotal bydlil, cžehnišche do Egyptowskeje se wšchem, sčtož mějesche. A pschischedšchi do Bersaby, do tamneje městnosće na južnych krajnych mjesach, kotraž bě swjecžena psches mnohe wopomnjecza s Abrahamoweho, Šaakoweho a jeho žiwjenja, woprowasche wón rěczny wopor Bohu, swojeho wótza Šaaka.

Runy pucž s Hebrona do Bersaby, něhdže 5 mil dolhi, wjedze psches nahle štalne hórki, bjeje wobkřadneje drohi sa wošy. Teho dla dyrbjesche Šakub dale k ranju czahnyčž, so by do dołow pschischoł.

Šunjež je Šakub w Šosefowym spodžiwym wodženju jašnje Božu ruku wohladał a w Šosefowym pscheproschenju pokil s njebjeskich wyšokosćow spóšnał, dha tola jeho wutrobu, hdžž wuńdže s kraja Božich křubjenjow, křutne myšle jimachu, a wón žadasche sa Božej spotojnošću pschi tutej krocželi, dofelž běchu přjedawšche

tajke pospyty Abrahamowe a Izaakowe je schodu byle, a dokelz be Böh to tež sakafal. Tola czaš, kotryž be so minyl, hdyž be Abraham do kraja pschiczahnyl, je 215 lät (2283—2098 po stw. śweta). Wuswoleny narod je tak dolho doscz w flubjennym kraju pscheywal, je tu doscz nashonil, so je luboicz k domisnje nabyt, kotraž be jemu sa dalschi czaš trébna, a kotryž njemözesche jemu nechton wjazn sahubicz.

2. A Böh dzesche k njemu w nozy po woporu wo fnye: Sakubje! Sakubje! Wón wotmolwi: Glej, tu fym ja!

3. A wón dzesche: Sa fym Böh, Böh twojeho wótza; njeboj so do Egyptowskeje dele czahnycz, to je po mojej woli, pschetož tam chzu ja tebe a w tebi fwój wuswoleny narod, kotryž je nětko wulka fwójba wurostl, wulki lud sczinič.

Dyrbjachu potomizy starych wótzow něhdy pschihódnj bycz sa Bože wotpohladn, sa porjady, kotrež chzysche Böh psches Mój- saka mjes nimi salozič, dha njefmédžichu so 1. do małych fylliczkow roščyczepicz, ale dyrbjachu jednu shromadny narod wot- stacz, a to narod wot druhich wotdželeny a w febi shromadny. To pak njebe móžno w Kanaanje. Kraj be hižo wobfnydleny wot mnohich Kananejskich narodow a licžba Kananejskich stajnje pschi- bywasche. Wy licžba Iraeljskich runje tak pschibyla, dha bychu pak do swady pschichli i dotalnymi krajnymi wobwandlerjemi, hdžež bychu bjes dwela podleželi; tež njemējachu ani pravo na fwowej stronje; pak bychu so psches mandželstwa i nimi smescheli, a tak bychu sa- stali kami narod bycz, kaž fu jim tež Sichemszn poruczili. Skóncz- nje pak by so tež mohlo stacz, so bychu so małe fylliczki do fu- bodnych krajow rospřichili.

Woni dyrbjachu i 2. do wobstejnoščow pschiciz, hdžež mējachu jenož fnydny wobfhad i pohanskimi narodami. Sacz dotal bješche Böh psches sjewjenja se starymi wótzami rēcžal, a woni bechu sjewjenja lubje rud pschijeli. Wot nětko mējesche kónz i tutymi sjewjenjemi Božimi na dlějšchi czaš. Wuzyte dobre fymjo mējesche nětko czaš, so by sefshadžalo. Iraelizy shonichu wo Bohu jenož psches powjesče, woni sefnachu jeho jako Boha, kotryž je so Abra- hamej, Izaakej a Jakubej sjewil. Tute pónnacze a czechowanje Boha pak njebe hiščeje tak kručze jakorjenjene, so njeby so shubilo, hdžež bu wšchědna cžłowšta pschihilnošč k hrěchej a pschibóštwu hiščeje mózny nastork dostala wot wonka, kaž by so to samějeje w Kanaanje stalo, hdžež wobwandlerjo zuych stajnje pscheczelnje witachu, stajnje so na to samerichu, so bychu so i nimi sjedno- cžili a stowarščili, dokelz so nabožnišy wot zuych njesdalowachu. A tola sažo wukhadžesche i teho, so njemējachu woni hiščeje ža- nyh mēschnikow, a dokelz stajnje, kaž tež posdžišcho hiščeje, na to hladachu, i cžeho maja wužit.

Woni dyrbjachu k 3. so i krajom sefnacz, kotryž mōžejeje sa nich bycz i pschikladom w idželanoščzi, w kralowskim sarjadowanju, we wumjelstwuje a jakonjach. Sa starych wótzow be pastnyšte žiwjenje najfymašche. Wot njebo mējachu woni, dokelz bechu bohaczi, wulki wužit, a schtož by bylo se schodu sa cžlo- wjeja i tajkim žiwjenjom, to jim njeschodžesche. Dokelz pschi tajkim smyhlenju wšchědne a proste smyhlenje wobfhowachu, dha tež bechu pschihileni sa Bože sjewjenja, sa sjewjenja, kotrež bechu tež kame wšchědne a jednore, so njebe hiščeje trjeba, so bychu byle něhdže sapižane. Tak njebe trjeba, so bychu stari wótzojo w pišmje a pižanju idželani byli. Tak pak so njemējesche i zylm narodom. Pastnyšte žiwjenje sa zylm narod je slajnje i hrubosczu a i dživimi waschnjemi stowarščene. Teho dla so tež dženka hiščeje mišio- narojo mjes pastnyškimi ludami prózuj, so bychu tych, kotřiz fu Božemu flowu pschihileni, safydlili a sa rólništvo dobyli.

Böh chzysche mjes Iraeljskim narodom psches postajene a sa- rjadowane Bože fluzby na wšchitlich skutkowacz, chzysche psches wobschěrnny a teho dla sapižany satoň do wšcheho narodneho žiwje- nja wliw dostacz. Tola tajke sarjadowane nabožinstwo a wutwo- rjene jakonje fu jenož sa lud mózne, kotryž je safydleny, kotryž ma kručze sarjadowany kraj, a kotryž i najmjeišcha po něczim wu- mjelstwa a wědomosče suaje. Teho dla je Mójšaf posdžišcho Iraeljski kraj na rólništvo saložil, kotrež ma naspomnjene i džela sa pschedmjet, i džela swjedze. (Potracžowanje.)

Spominaj na fmyercz.

Wucz naž wopomnicz, so my wumrjecz dyr- bimy, so bychmy mudri byli. Pi. 90, 13.

By-li so na semi lotterija hrała, i kotrejež by so wuczahnyl kōždu sekundu wulki dobytk se sto tyřaz tolerjemi, po tajkim tajkich

dobytkow w kōždej hodžinje tsi tyřaz a 6 stow, a kōždy džen 86 tyřaz a 4 sta, a w kōždym lěče 31 millionow 556 tyřaz a 170, dha by kōždy wěsty byl, so tež tajki dobytk na njebo pschindže, a we wěstej nadžiji tajkeho dobytku by wón na tajku lotteriju spominal wodnjo a w nozy a do njeje řadžal; haj, hiščeje wěščzi- ſchi tajkeho dobytku mohł woczafacz, hdyž je pschi tej lotteriji wu- cžinjene: řadny, řiz je wulki dobytk wuczahnyl, njefmē w njej hracz a do njeje řadžecz.

A tajka lotterija hraje so wopravdže na semi, pschetož fmyercz wotwala kōždu sekundu jeneho cžłowjeja i tuteho fweta, a to bjes pschestacz a wodnjo a w nozy, lēto wot lēta. Teho dla, o cžłowjecze, wopomni, twój dobytk i tymi sto tyřaz tolerjemi je tebi tež wot- položeny, fmyercz cži jón wuczehnje; ale hdy? To tebi njeje prajene, pschihotuj pak so k temu, so so njeby strozil, hdyž fmyercz i tym dobytkom pschindže.

Puczowanje na horu Sinai.

(Potracžowanje.)

S tuteje krařneje wazy dowjedže nař pucz do drugeho doła, kotryž je kulojty jako kotoł a kotołokoł i wyřotini skalami wob- mjesowany. Tak je móžno, so je tu něhdy řesor byl, i kotrehož stej woda a plódnoscz wukhadžalej. Wšched sornowzowymi skalami wuhladařch hórki se jemje, něhdže 30 metrow wyřoke.

Wofmy džen skóncznje bližachmy so Sinajskemu flóschtrej. Nařly pucz dowjedže nař po kamjenjach horje na horu, nětko počina schčežka wulka bycz, dnyrimy i wjelbludom dele salěcz. Krocžimy psched wjelbludami psches krařny skalojty doł; wulke kamjeništa leža wo dole, nahle posběhnu so skaly po wobemaj bokomaj něhdže 250 metrow wyřoko. W fymje, hdyž Böh ras tutej horojtej krajine deščez spozčzi, wala torhaza řeka fwowe žolmy po tutej schkalbišnje dale. Nařchu drohu fu mniřcha i flóschtra i wul- kimi prózami natwarili; cžasto mējachmy i jeneho kamjenja na drugi skoczicz; pomalu, pschi kōždej krocželi pucz pytajo a řpytajo, hacž tež kamjeň kručze leži, řledowachu nař wjelbludy. Dale horjeta scheri so doł, lōžo a řpěchuiřcho pschindžemny dale, a rostliny so pokafuja. So rjanym puczowanju pschindžechmy do runiny „er Raha“. Nětkole wuhladařch tež nahe hory, kotrež fluzheja k najmōzniřchim Sinajskich hór. Wofebje nadpaduje cži hora „ras es Saffaf“, kotraž so řady wunuri. So jenej powjesczzi je tutón hórski hobr i mnohimi schkalbiřnami a kwěkanzami, na kotryž móže cžłowjet jenož i cžezka dōncz abo lepje dolěscz, hora, hdžež je Böh Mójšafej fwój satoň sjewil, a w runinje „er Raha“ fu Iraelizy fwowe lēhwo postajene mēli.

Hodžinu pojěchawšchi wuhladařchmy přeni ras sinajski flóschtr. Wofřjedž wulkich řahrodow je twjedžišnje podobny. Tež w pobocz- nyh dołach widžimy plódy cžłowšteho džela roščz; tola do předka wjedže nař našch pucz. Arabike pohřebniřchczo i arabřimi kamjeň- nymi pomnikami wuhladamy i bofa pschi pucz. „Salem alekum — mēr budž i wami!“ prajizy, džej Beduinojo nimo.

Běsche tsi schtwórcz na džewjecz hodžin, hdyž do swonkowneho flóschtršeho dwora řastupichmy. Nařche nař řem poruczaze piřma donjeřechu flóschtrštemu pschedsteczerjeje; mnich-hošpodar porje- džesche nam wšchelakore wofschewjenja; wšchizy mniřcha witachu nař i wulkej pscheczelniwosczu. Tak dha postajichmy w hornjej flóschtršej řahrodze našch řtan a podachmy so na tsi mēřazy pod schlit fwj. řhaty.

Wřchitke powjedaňczka njemōžu tu naspomnicz, kotrež Arabojo a řřejtojo wo nastaczu tuteho flóschtra baja, njemōžu tu řapiřacz. Wřchē maja jeničzki řamnyřl: flóschtr ma so i nimi wēnzowacz i wofebitej řwjatosczu. Nařch ředžbowacz na řwiř i Mójšafom, a i druha se řwjatej řhatu Aleksandrinskej; wobaj wēnzujetaj flóschtr se řwjatosczu, tak krařnej, jako njeje so řanemu druhemu flóschtrej dostalo.

Wo legendze wo řwjatej řhacze Aleksandrinskej jenož nětkre řłowczka: Wona runa so nimale wšchēm druhim legendam wo cžetpjerjach. So powjesczach je tuta pobožna řchěščzanřka nad- padla psches fwouju mudroscz a řjanoscz řhěžorej Mafsimianej, kotryž běsche l. 300 do Aleksandrije pschichol; tola fwoweje wery dla mējesche řhata cžetpjecz a bōřny fu jej flowu woczeli. řan- dželjō donjeřechu jeje cželo na horu Sinai. flóschtr řhowa jeje cželo w drohotnyh řachczach. Tutón njewuprajomny powostank a powjesczje wo Mójšafu, kotrež fu na tute mēřto řwjajane, wu- řařnja nam wulku nahladnoscz, kotraž so w řřejřko-katholřkim

fchesczanstwie stawa. Nihdže tak njeje khwalba tuteho kłóschtra bóle rośschěrjena, khibu w Ruskej. Drje žane lěto ńo njeminje, ńo njebychu Ruszy putnizy do Sinaitſkeho kłóschtra pſchichli. S wjeſſcha pſchińdu pėſchi, wyſchnoſcź podpjera jich wſchudźom na dalokim, wulzy napinazym pucźu. Wopntawſchi Khacžiny kłóschtr na Sinajiu, Jeruſalem a rėku Jordan, ńu najhorzyſche žedźenja a najrjeńſche pſchecźa ńwojeho žiwjenja ſpokojili.

Šhto pať ſnajemy wo naſtaczũ tuteho kłóschtra? ńo pownjeſcžach, kotreź ńu nam w ſtawisnach ſakhowane, njeje kłóschtr do ſchesteho lėťſtotka naſtať; najſteńſcho je khėzor Juſtinian kłóschtr ſaložiť, ale niź jako kłóschtr, ale jako twjerdźińnu; poſdźiſcho ńu ńo tu Faranſzy ńamotnizy wukhowali a ſchit namakali, hdyź jich rubjeźne arabſke ſplahi nadpadowachu. S tym bu kłóschtr ſaložený. W dolinje, kotraž je naſtala pſches kłóschtrſtu horu — djebel Monija — a pſches roſkwėfane brjohi Młóſſańoweje hory, leźi kłóschtr 1528 m nad morjom. Wuhladaſch-li kłóschtr, mėniſch, ńo je wón nėkaťka twjerdźińna, a jańnje młóſeſch ſpóſnacź, ńo ńu ńrjeťojo tute krute murje natwarili a je ſ brńnjemi, kotreź ńo ſ ruku mjetachu, ſakitali, ale teź, ńo ńu ńo Arabojo tu na czať ſ nańypami wobdali. Šo je tu mohamedanſka moſcheja (ńwjatniza) ſ fchesczanſkej žyrťwju, fchiz ſ polmėbazom ſjednocžený, dopomina nať hiſchcźe dženža na ſańdźenoſcź ſ hńrkimi wńjnami.

ńſches niſte, kručze ſ toľſtymi źeleſnymi deſkami pobite durje dńńdźemy do kłóschtrſkeho dwora. Tutń pať njeje jako w romſko-katholſkich kłóschtrach, n. pſch. w kłóschtrje Marińeje ńwėdy, wulki a ſ rjanymi ſahrodami pſchenty, ale pſches pńdlańſte twarjenja a pſches žyrťej wońrjedź dwora a pſches pſchitwarjenu moſcheju je dwńr ſatwarjenu ſ mnohimi kucźikami.

Bjes Boźeho doma, kotryź je ſ ruſkimi pjenjeſami pſched krńtkim wobnowjenu, ńu wſchė twarjenja ſtare a dodźeržane, moſcheja ńo teho dla hiźo wjazy ſa mohamedanſke Boźe ńuźby njeńaloźuje. Wobnydlenja ſa mnichow a putnikow nadeńdźejch po prėnim poſthodźe; wone ńu mńlczke a cźmowe a niź pſche cźiſte. Do dwora je pſchi prėnim poſthodźe kńlo wokńlo khńb jako wutwart, na kotryź młóſeſch ſ kńdźeje ſtwicźki wuſtupicź. Ženoź pſches tute durje pſchikhadźa ńwėťloſcź bėleho dnja do mnichoweje komorki.

Dńńdźmy nėťko do žyrťwje! Krańuje je žyrťej ſ nutſka wupſchena, hdyź tam teź niźo wońebje ſajimaweho njeńamakafch. Šcźemy ńu ſ wobraſami ńwjatnych pokręte — wſchaf ńo ńwjatnych nadoſcź w žyrťwinnych legendach nadeńdźe; je jich teľko, ńo na kńdźy dźeń wob lėto nėťoťſi pſchińdu — a je ńwėžami a ſawėſchtami debjene; ſ wjeťcha dele wiſa nimale ſto ńlėbornych lampow. Wońebje ſajimawy je wobraſ w apſińynym kńle; po waſchnju moſaikownych wobraſow ſhotowany pokazuje nam Šbńżnikowe pſchekrańjenje a dawa žyrťwi mjeno: Žyrťej Šbńżnikoweho pſchekrańjenja. Tute dźeľo, wukhadźaze nėhdźe je ńedmeho abo wońmeho lėťſtotka, je bohate na poſtawach a ſymbolach. Wońebje wuſbėnjetej ńo dwė wońobje na ſkńtym podkńoľku, kotreź ſtej po jonym wuľoźowanju Juſtinian ſe ńwojeje mandźelſkej, ſ khėzorku Theodoru; po druhim Młóſſań a ńwjata ńhata, po tſecžim Šbńżnik a Maria. Na woltańniſchcźu ſtejitaj ńlėbornaj kaſchcźej, w kotrymajź je kłóschtrowa ſchitowarka khowna, darjennymaj wot khėzorki Katharinu II. a wot dźakownych putnikow ſ Ruſkeje. S žyrťwje wuńdźeſch pſches pſchedſtmu do maleje, cźėmneje komorki ſe ſcźėnami ſe ńameho marmora a ſe ſchpundowanjom, pokładženym ſ mnohimi wuſchowanjami. Tule komorku maja mnifcha ſa najńwjecźiſche w ńwojim kłóschtrje; je to „kapalka źehliweho kėťka“. Šaſtupicź ńmėſch pať halle potom, hdyź ńu ńebi pſchi durjach cźrije wuſul, ńo by byť po ńlowje pońluſchny Boźej kaſui, nėhdy Młóſſańej datej: „Njeſtupaj ńem; wuſuj ńwoje cźrije ſe ńwojeju nohom; pſchetoź mėſtno, na kotrymź ſtejiſch, je ńwjata ſemja.“ (2. Młóſſ. 3, 5.)

(ńokracźowanje.)

Šhtń pſchewinje, tń budźe woblecźeny ſ bėlej draſtu a ja njebudu jeho mjeno wumasacź ſ knihow žiwjenja.

Šjew. Žana 3, 5.

ńo wėrowanju młodeju mandźelſkeju mėjeſche duchowny jeju mjeno do žyrťwinnych knihow ſapiſacź, a jako to cźinjeſche, wobrocźi ńo ſ nawoźeni a dźeſche ſ njemu: ńlej, Michale, twoje mjeno je hiźo junu do tutnych knihow ſapiſane. ńaj, ńnjeźe, wotmolwi wńn,

po mojej fchcźenizy. Dženža budźe tu twoje mjeno ſ druhemu ſapiſane, a wń ſtaj wėcźe tu waznu krocźel, kotruź ſtaj dženža cźinilaj, ńwėru wopomnilaj. ńaj, ńnjeźe! Derje, ale nėť wopomń, ńo budźe twoje mjeno ſaźe abo poſdźiſcho ſ tſecžemu do tutnych knihow ſapiſane, mjenujzy po twojej ńmjercźi. To wſmi ńebi ſ wutrobje a wobſtaraj ńwń dom, ńo cźe ńnano ńmjercź njeby pſchekhwatala jako paduch w nozy. Tń młody muž, kotremuź bu ńlowo teho ſbudźenja prajene, ſtarafche ńo wot nėťka ńwėru wo ńwojeje duſche ſboźe, pſtaſche mėr Boźi a namaka pucź žiwjenja. Wńn proſchėſche a pſtaſche ſ wutrobu, ńo by jeho mjeno teź horkach w njebjeſach ſapiſane byľo do knihow žiwjenja.

ńch, ſapiſch moje mjeno
Do knihow žiwjenja;
Šwjeź moju duſchu jeno
Do rjanoh' brėmjefcha;
ńdźeź ſelenja ńo prawi
ń tu tam pſched tobu,
ńha moja duſcha ſjewi,
Šo pomhaſch ſ luboſcźu.

ńſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Bibliſti pucźnik na lėto 1903 je wuſchol. Wńn je rjenje ſeſtajenu wot ńnjeſa ſararja Mateka-ńucžinjanſkeho. ńnjeſ ſarar rycėť ſakub jako pſchedſyda knihowneho towarſtwa je roſprawu podał. Tak dźe luby bibliſti pucźnik jaťo won do lubnych Šserbow, ńo by witany hoſcź w naſchich ńerbfkich domach byľ. ń wń, lubi Šserbja, witajcźe jńn jaťo do wať, wńn wam rjane hńoncźko ſ Boźeho ńlowa podawa na kńdźy dźeń lėta ſ woſchewjenju a ſ troſchtowanju waſchich duſchow. Šsobuſtawy lutherſkeho knihowneho towarſtwa jńn darmo doſtanu, ale teź druſy młóža ńebi jńn kupicź pola ńwojeho ńnjeſa duchowneho, dokelź kńdźy ńnjeſ duchowny licźbu pucźnikow pſchipońſtannych doſtanje, ńo mohľ je w ńwojeje wońadźe roſpſchedacź.

— ńowowuſwoleny ńnjeſ ſarar ſa Budyſchinkſtu wońadu, ńnjeſ ńrńoſaf ſ ńrodźiſchcźa, ńo njedźelu 3. adventa do ńwojeho noweho ſaſtojńſtwa ſapokaze.

— 2. njedźelu adventa je jaťo ńerbfke kėmjchenje w fchizńnej žyrťwi w Draźdźanach. Lubi Šserbja chyľi tym ńwojim w Draźdźanach a wotolnoſcźi w prawym czaķu piſacź, ńo bychu ńo na kėmjchenje w lubej macźėrnej rėcźi hotowali.

— S Ćhiny pſchezo jaťo ńlychimy, ńo ńo tam natyľaze khoroſcźe huſto pokuſuja a jara khėťje roſſchěrja. To pať teź žadny dźiw njeje, hdyź wopominamy, tak maľo Ćhineſojo na cźiſtoſcź dźerža. ńdy bychu Ćhineſojo jeno pol tak wjeľe pjenjeſ ſa parjadne wucźiſcźenje ńwojich žaľońnje maſaných mėſtow naľoźili, kať woni ſtym ducham wopruga, potom njebychu tať wot kholery a mora domachpntani byľi, kať je to nėťko. ńe ńencźawje, hdyźe je kholera w tym lėcźe wońebje wjeľe woporow ńebi žadaľa, je lud tyľazy dollarow ſa natwarjenjo wulleje dſchunki (cźolma) ſ papjery namdali. ńowinať powjeda, ńo je tń hofuſpokus, kotryź ńu tam cźinili, jedny najdźiwniſchich wobraſow byľ, kaťiź je hdy w ńwojim žiwjenju wohladať. Tyľazy ludźi ńo wjeczor w templu ſhromadźichu, hdyźe papjerjane kholera-pſchibńhi ſtejachu. ńone buchu pod tſėlenjom do papjerjaneje dſchunki njeźene. ńſchemodźazy ludźo, kotriź pſchezo wńſje wolachu a tať khėťje kať młóno bėžachu, njeſechu wſchizy pať latańnju, pať ńmolizy. ńako bėchu pſchibńhojo na dſchunku ńadźene, nėťoťſi wońebje njebojaſliwi muźojo pńdla wrėcźo wotſtachu, ńo bychu dſchunku ſapalili a do morja ſtorcźili. Druha hromada pať hnydom ńwoje latańnje a ńmolizy wuhańny a ſ druhimi wrotami do mėſta wrėcźo khwatajche. S tym ńebi myſlachu, ńo kholera-pſchibńhow ſjebaja, je-li ńo ńo tola ſ dſchunku njeſpala a bychu nėťko ſpytati, pucź do mėſta wrėcźo namakacź. ńudroſcź duchow Ćhineſojo wyńoko njewaza, pſchetoź ta wėra, ńo młóža ńo lohko ſjebacź, je powſchittowna. ńajdźiwniſche pať je, ńo je tola jako wyſchichich duchow cźeſcźa. Šo ſtej na pſchecźiwnej myſli, ſa tym Ćhineſojo njeſchĩńdu.

ń roſpominanju.

ńať wėťte Boźe ńlubjenja ſteja, tať teź jeho hroźenja.